

Silbin Sardenko:

Nove jaselce.

Pomislite, pri nas ni letos —
 nikjer drevesca mičnega,
 drevesca ni božičnega!
 Drugače z očkom smo sklenili:
 Postavili smo jaselce,
 velike nove jaselce.

Celo golobje mimo hiše
 počasi poletavajo
 in v sobo pogledavajo.
 In mucka čaka izpred okna,
 če bi se našel kje in kdaj
 med jagneti en prostor vsaj.

Po dolgih dneh se bomo zbrali
 ob naših novih jaselcah,
 ob naših lepih jaselcah.
 Andrej se vrne od vojakov,
 in iz tujine odnekod
 gotovo pride stric Metod.

In peli bomo pesmi tiste,
 ki jih je pela babica,
 na vek vesela babica.
 Nemara pride nas poslušat,
 in angelov priplava z njo
 kot božič svetih več od sto.

In dedek — če bo grlo dalo —
 on nam bo pravil stórije
 od zvezd in večne glórije.
 Ne bó ga, ki bi vmes zadremal.
 Kdo more spati tisti čas,
 ko Jezus se rodi za nas?

Anton Žužek:

Zima.

Ves svet je v belih pajčolanih
 v nebo razgledi vsi zastrti —
 na nemi gozd, golé ravani
 je legla zima, sestra smrti.

